

Konvensjon om forkynnelse i utlandet av rettslige og utenrettslige dokumenter på sivil- og handelsrettens område av 15. november 1965 (forkynningskonvensjonen)

De stater som har undertegnet denne konvensjon,

som ønsker å skape passende framgangsmåter for at rettslige og utenrettslige dokumenter som skal forkynnes (eller meddeles) i utlandet, skal bli brakt til adressatens kunnskap i tide, og

som for å oppnå dette ønsker å forbedre den gjensidige rettshjelp ved å gjøre behandlingsmåten enklere og raskere,

har besluttet å inngå en konvensjon om dette og er blitt enige om følgende bestemmelser:

Artikkel 1

Denne konvensjon skal komme til anvendelse på sivil- og handelsrettens område i alle tilfelle hvor et rettslig eller utenrettslig dokument skal sendes til forkynnelse eller lignende meddelelse i utlandet.

Konvensjonen får ikke anvendelse når dokumentmottakerens adresse er ukjent.

KAPITTEL I - RETTSLIGE DOKUMENTER.

Artikkel 2

Hver kontraherende stat skal peke ut en sentral myndighet som skal motta anmodninger om forkynnelse (eller meddelelse) fra de øvrige kontraherende stater og utføre disse i samsvar med artiklene 3 til 6.

Hver stat skal organisere den sentrale myndighet i henhold til sin interne rett.

Artikkel 3

Den myndighet eller rettsbetjent som er kompetent etter opphavsstatens rett, skal oversende til den sentrale myndighet i mottakerstaten en anmodning i samsvar med det mønsterskjema som følger som vedlegg til denne konvensjon, uten at det skal kreves rettslig bekreftelse av dokumentet eller anvendelse av andre lignende formkrav.

Dokumentet eller en kopi av dette skal medfølge anmodningen. Anmodningen og dokumentet skal begge foreligge i to eksemplarer.

Artikkel 4

Dersom den sentrale myndighet finner at anmodningen ikke fyller de vilkår som denne konvensjon setter, skal den straks underrette rekvirenten og angi sine innvendinger mot anmodningen.

Artikkel 5

Den sentrale myndighet i mottakerstaten skal selv eller ved andre sørge for forkynnelse av dokumentet enten

- a) på de måter som er fastsatt i mottakerstatens interne rett for forkynnelse og meddelelse av dokumenter i innenlandske saker for personer som oppholder seg på dens territorium, eller
- b) på en særskilt måte begjært av rekvirenten, såfremt denne måte ikke er uforenlig med mottakerstatens rett.

Med unntak av de tilfelle som nevnt i bokstav b) i første ledd, kan forkynnelse av et dokument alltid skje ved overlevering til en adressat som frivillig mottar det.

Skal forkynnelse skje i samsvar med første ledd, kan den sentrale myndighet kreve dokumentet avfattet i eller oversatt til det offisielle språk eller ett av de offisielle språk i mottakerstaten.

Den del av anmodningen som er avfattet slik som vedlegget til denne konvensjon viser, og som inneholder et sammendrag av det dokument som skal forkynnes, skal overleveres adressaten sammen med dokumentet.

Artikkel 6

Den sentrale myndighet i mottakerstaten eller enhver myndighet som mottakerstaten har utpekt til formålet, skal utferdige en attest i samsvar med det mønsterskjema som er vedlagt denne konvensjon.

Attesten skal gå ut på at forkynnelsen er foretatt, og angi måten, stedet og datoen for dette, samt den person som dokumentet ble overlevert til. Dersom forkynnelsen ikke er foretatt, skal attesten angi grunnene for dette.

Rekvirenten kan kreve at en attest som ikke er utferdiget av den sentrale myndighet eller en rettslig myndighet, skal medunderskrives av en av disse myndigheter.

Attesten skal sendes direkte til rekvirenten.

Artikkel 7

Den trykte tekst i det mønsterskjema som er vedlagt denne konvensjon, skal i et hvert tilfelle være avfattet på enten fransk eller engelsk. Teksten kan i tillegg være trykket på det offisielle språk eller på ett av de offisielle språk i opphavsstaten.

Skjemaet skal utfylles enten på mottakerstatens språk eller på fransk eller engelsk.

Artikkel 8

Hver kontraherende stat skal ha adgang til å forkynne rettslige dokumenter for personer i utlandet direkte ved sine diplomatiske eller konsulære representanter, dog uten å anvende tvangsmidler. Hver stat kan erklære at den motsetter seg denne adgang innen sitt territorium med mindre dokumentet skal forkynnes for en borger av opphavsstaten.

Artikkel 9

Hver kontraherende stat skal dessuten ha adgang til å sende dokumenter som skal forkynnes, på konsulær vei, til den myndighet i en annen kontraherende stat som denne har utpekt til formålet.

Hver kontraherende stat har også adgang til å bruke diplomatisk vei for samme formål, dersom ekstraordinære forhold krever dette.

Artikkel 10

Såfremt mottakerstedets stat ikke reiser innvendinger skal denne konvensjonen ikke vedrøre

- a) adgangen til å sende rettslige dokumenter i posten direkte til personer i utlandet,
- b) adgangen for opphavsstatens rettsbetjenter, tjenestemenn eller andre kompetente personer til å la rettslige dokumenter forkynne direkte ved rettsbetjenter, tjenestemenn eller andre kompetente personer i mottakerstatens,
- c) adgangen for enhver som er interessert i en rettergang til å la rettslige dokumenter forkynne direkte ved rettsbetjenter, tjenestemenn eller andre kompetente personer i mottaker staten.

Artikkel 11

Denne konvensjon er ikke til hinder for at to eller flere kontraherende stater blir enige om å tillate bruk av andre oversendelsesmåter ved forkynnelse av rettslige dokumenter enn dem som er beskrevet i de foregående artikler, og særlig direkte korrespondanse mellom deres respektive myndigheter.

Artikkel 12

Forkynnelse av rettslige dokumenter som kommer fra en kontraherende stat, skal ikke være gjenstand for betaling eller refusjon av sportler eller utgifter for mottakerstatens tjenester.

Dog skal rekvirenten betale eller refundere utgifter som grunner seg på

- a) arbeid utført av en rettsbetjent eller en person som er kompetent etter mottakerstatens lov,
- b) anvendelse av en særskilt fremgangsmåte ved forkynnelsen.

Artikkel 13

Mottakerstaten kan ikke nekte å etterkomme en anmodning om forkynnelse som fyller kravene i denne konvensjon, med mindre den finner at utførelsen av anmodningen ville gripe inn i dens suverenitet eller sikkerhet.

Mottakerstaten kan ikke nekte å etterkomme en anmodning utelukkende av den grunn at kravet ifølge statens interne rett eksklusivt hører under dens domstoler eller at dens interne rett ikke ville tillate det rettergangsskritt som danner grunnlag for anmodningen.

Den sentrale myndighet skal, dersom anmodningen blir nektet, straks underrette rekvirenten og oppgi grunnene for nektelsen.

Artikkel 14

Vanskeligheter som måtte oppstå i anledning av oversendelse av dokumenter for forkynnelse, skal ordnes på diplomatisk vei.

Artikkel 15

Hvor en stevning eller et tilsvarende dokument skulle sendes til utlandet for forkynnelse (eller lignende meddelelse) etter denne konvensjon og saksøkte ikke har møtt for retten, skal dommeren ikke avgjøre saken før det er brakt på det rene at

- a) dokumentet er blitt forkynt i samsvar med mottakerstatens interne rett vedrørende forkynnelse av dokumenter i innenlandske saker for personer som oppholder seg på dens territorium, eller
- b) dokumentet er blitt overlevert saksøkte personlig eller på hans bopel i samsvar med andre fremgangsmåter som er hjemlet i denne konvensjon,

og at i begge tilfelle forkynnelsen eller overleveringen har funnet sted slik at saksøkte har hatt tilstrekkelig tid til sitt forsvar.

Hver kontraherende stat skal ha adgang til å erklære at dommeren, uten hensyn til bestemmelsene i første ledd, kan avgjøre saken selv om attest om forkynnelse eller overlevering ikke er mottatt, dersom alle de følgende vilkår er oppfylt:

- a) dokumentet ble oversendt på en av de måter som er hjemlet i denne konvensjon,
- b) et tidsrom som dommeren finner tilstrekkelig i den enkelte sak, dog ikke mindre enn 6 måneder, er gått siden datoen for oversendelsen av dokumentet,
- c) ingen attest er mottatt trass i at et hvert rimelig forsøk er blitt gjort for å få attest gjennom de kompetente myndigheter i mottakerstaten.

Uten hensyn til bestemmelsene i de foregående ledd kan dommeren i påtrengende tilfelle beslutte midlertidige forføyninger eller sikringstiltak av enhver art.

Artikkel 16

Når en stevning eller et tilsvarende dokument skulle sendes til utlandet for forkynnelse etter denne konvensjon, og det er truffet en avgjørelse mot en saksøkt som ikke har møtt, skal dommeren ha adgang til å gi saksøkte oppreisning for oversittelse av fristen for å anvende rettsmidler når følgende vilkår er oppfylt:

- a) saksøkte fikk uten at dette kunne bebreides ham, ikke kjennskap til dokumentet til en slik tid at han kunne forsvare seg, eller kjennskap til avgjørelsen til en slik tid at han kunne angripe den ved rettsmidler, og
- b) saksøktes forsvar mot saksøkerens krav forekommer ikke å være helt grunnløst.

En begjæring om oppreisning må fremsettes innen rimelig tid etter at saksøkte har fått kjennskap til avgjørelsen.

Hver kontraherende stat kan erklære at begjæringen ikke vil bli tatt under behandling dersom den er fremsatt etter utløpet av en frist som angis i erklæringen, men som ikke kan være kortere enn ett år etter at avgjørelsen er truffet.

Denne artikkel skal ikke gjelde avgjørelser om personers status.

KAPITTEL II - UTENRETTSLIGE DOKUMENTER.

Artikkel 17

Utenrettslige dokumenter som kommer fra offentlige myndigheter eller rettsbetjenter i en kontraherende stat, kan oversendes til forkynnelse i en annen kontraherende stat på de måter og under de vilkår som er bestemt i denne konvensjon.

KAPITTEL III - ALMINNELIGE BESTEMMELSER.

Artikkel 18

Hver kontraherende stat kan peke ut andre myndigheter i tillegg til den sentrale myndighet og skal bestemme rekkevidden av deres kompetanse.

Rekvirenten skal likevel i et hvert tilfelle ha rett til å henvende seg direkte til den sentrale myndighet.

Føderale stater skal ha adgang til å peke ut flere enn en sentral myndighet.

Artikkel 19

Denne konvensjon er ikke til hinder for at den interne rett i en kontraherende stat tillater andre måter for oversendelse av dokumenter fra utlandet for forkynnelse på sitt territorium enn dem som er angitt i de foregående artikler.

Artikkel 20

Denne konvensjon er ikke til hinder for at to eller flere kontraherende stater inngår avtale om å avvike fra:

- a) kravet i artikkel 3 annet ledd, om at dokumenter skal oversendes i to eksemplarer,
- b) bestemmelsene om språk i artikkel 5 tredje ledd og artikkel 7,
- c) bestemmelsene i artikkel 5 fjerde ledd,
- d) bestemmelsene i artikkel 12 annet ledd.

Artikkel 21

Hver av de kontraherende stater skal samtidig med deponering av sitt ratifikasjons- eller tiltredelsesdokument eller senere, underrette Nederlands Utenriksministerium om følgende:

- a) betegnelsen på de myndigheter som er omtalt i artiklene 2 og 18,
- b) betegnelsen på den myndighet som er kompetent til å utstede attest etter artikkel 6,
- c) betegnelse på den myndighet som er kompetent til å motta dokumenter oversendt på konsulær vei i samsvar med artikkel 9.

Hver av de kontraherende stater skal likeledes, dersom det er behov for det, underrette Ministeriet om:

- a) forbehold om ikke å anerkjenne de oversendelsesmåter som er hjemlet i artiklene 8 og 10,
- b) erklæringer etter artikkel 15 annet ledd, og artikkel 16 tredje ledd,
- c) alle endringer i de ovenfor nevnte betegnelser, forbehold og erklæringer.

Artikkel 22

I forholdet mellom de stater som står tilsluttet denne konvensjon, trer denne istedenfor artiklene 1-7 i konvensjonene om den sivile prosess, undertegnet i Haag henholdsvis 17. juli 1905 og 1. mars 1954, i den utstrekning statene har sluttet seg til dem.

Artikkel 23

Denne konvensjon skal ikke ha noen innvirkning på anvendelsen av artikkel 23 i konvensjonen om den sivile prosess, undertegnet i Haag 17. juli 1905 eller artikkel 24 i konvensjonen om den sivile prosess, undertegnet i Haag 1. mars 1954.

Disse artikler skal likevel bare få anvendelse når det blir nyttet oversendelsesmåter som er identiske med dem som er angitt i disse konvensjonene.

Artikkel 24

Tilleggsavtaler til konvensjonene av 1905 og 1954 som de kontraherende stater har inngått, skal ansees anvendelige også på denne konvensjon, med mindre partene har avtalt noe annet.

Artikkel 25

Bortsett fra bestemmelsene i artiklene 22 og 24 skal denne konvensjon ikke gripe inn i andre konvensjoner vedrørende de spørsmål den gjelder og som de kontraherende stater har sluttet eller vil slutte seg til.

Artikkel 26

Denne konvensjon er åpen for undertegning av stater som var representert på den tiende sesjon av Haag-konferansen for Internasjonal Privatrett.

Den skal ratifiseres, og ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i Nederlands Utenriksministerium.

Artikkel 27

Denne konvensjon trer i kraft den sekstiende dag etter at det tredje ratifikasjonsdokument er deponert i samsvar med artikkel 26 annet ledd.

For hver signatarstat som ratifiserer senere, trer konvensjonen i kraft den sekstiende dag etter deponeringen av ratifikasjonsdokumentet.

Artikkel 28

Enhver stat som ikke var representert på den tiende sesjon av Haag-konferansen for Internasjonal Privatrett kan tiltre konvensjonen etter at den er trådt i kraft i samsvar med artikkel 27 første ledd. Tiltredelsesdokumentet skal deponeres i Nederlands Utenriksministerium.

Konvensjonen trer ikke i kraft for en slik stat dersom en stat som har ratifisert konvensjonen før deponeringen av tiltredelsesdokumentet, reiser innvending som notifiseres til Nederlands Utenriksministerium innen seks måneder fra den dato da dette ministerium notifiserte den om tiltredelsen.

Blir det ikke reist slik innvending, trer konvensjonen i kraft for den tiltredende stat den første dag i den måned som kommer etter utløpet av den siste av de frister som er nevnt i foregående ledd.

Artikkel 29

Hver stat kan ved undertegningen, ratifikasjonen eller tiltredelsen erklære at konvensjonen skal gjelde for alle de territorier som den representerer internasjonalt, eller for en eller flere av disse. En slik erklæring får virkning fra ikrafttredelsen av konvensjonen i forhold til vedkommende stat.

Etter dette tidspunkt skal en slik utvidelse notifiseres til Nederlands Utenriksministerium.

Konvensjonen trer i kraft for de territorier som omfattes av utvidelsen den sekstiende dag etter den notifikasjon som er nevnt i foregående ledd.

Artikkel 30

Denne konvensjon skal gjelde i fem år regnet fra den dag da den trådte i kraft etter artikkel 27 første ledd, også for de stater som ratifiserer eller tiltrer den senere.

Konvensjonen forlenges stilltiende for fem år om gangen, såfremt den ikke blir sagt opp.

En oppsigelse skal notifiseres til Nederlands Utenriksministerium senest seks måneder før utløpet av femårsperioden.

Oppsigelsen kan være begrenset til enkelte av de territorier som konvensjonen gjelder for.

Oppsigelsen har bare virkning i forhold til den stat som har oppsagt konvensjonen. Konvensjonen skal forbli i kraft for de andre kontraherende stater.

Artikkel 31

Nederlands Utenriksministerium skal notifisere følgende til de stater som omfattes av artikkel 26 og de stater som har tiltrådt konvensjonen etter artikkel 28:

- a) undertegninger og ratifikasjoner etter artikkel 26,
- b) datoen for konvensjonens ikrafttredelse etter artikkel 27 første ledd,
- c) tiltredelser etter artikkel 28 og datoen for når de får virkning,
- d) utvidelser etter artikkel 29 og datoen for når de får virkning,
- e) betegnelse, forbehold og erklæringer som nevnt i artikkel 21,
- f) oppsigelser som nevnt i artikkel 30 tredje ledd.

Til bekreftelse herav har de undertegnede, som har behørig fullmakt, undertegnet denne konvensjon.

Utferdiget i Haag, den 15. november 1965, på fransk og engelsk, begge tekster er autentiske, i ett eksemplar som skal deponeres i den nederlandske regjerings arkiv, og hvorav en bekreftet kopi skal sendes på diplomatisk vei til hver stat som var representert på den tiende sesjon av Haag-konferansen for Internasjonal Privatrett.

